

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/238/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113221537
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6113221537.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Amy Odalošovej a sudkýň JUDr. Danice Kočičkovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: U. R., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XX, B., v konaní právne zastúpený Mgr. Katarínou Pastorkovou, so sídlom Skuteckého 6, Banská Bystrica proti žalovanému: K. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XXX, R. V., v konaní právne zastúpený JUDr. Dušanom Kracinom, so sídlom Námestie SNP č. 80/22, Zvolen, o zaplatenie 2.376,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10C/186/2013-143 zo dňa 04. 04. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10C/186/2013-143 zo dňa 04. 04. 2017 p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom rozhodol tak, že: žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok prvý).

Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok druhý).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 3206,50 Eur s úrokom z omeškania a trovami konania. Žalobca dňa 08. 10. 2013 pred otvorením pojednávania zobral žalobcu v časti o zaplatenie sumy 829,80 Eur s 9 % úrokom z omeškania od 31. 12. 2003 až do zaplatenia späť a navrhol v tejto časti konanie zastaviť. Uviedol, že požičal žalovanému bez písomného potvrdenia v januári 2003 sumu 71 600,-- Sk (2376,70 Eur). Dňa 28. 10. 2003 bolo podpísané potvrdenie o uznaní dlhu žalovanému, v ktorom sa zaviazal uvedenú pohľadávku zaplatiť do 15. 11. 2003 a zároveň dlh 829,80 Eur do 31. 12. 2003. V prípade omeškania došlo k dohode úroku 1 % z dlžnej sumy.

3. Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť, vzniesol námietku nedostatku pasívnej legitímácie a námietku premlčania.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, ktorý posudzoval podľa § 558, § 657, § 658 ods. 1 OZ. Okresný súd z listinného dôkazu - potvrdenia o uznaní dlhu zistil, že žalovaný uznáva, že dňa 27. 10. 2003 si od žalobcu požičal finančný obnos vo výške 71 600,-- Sk a uvedenú sumu sa zaväzuje vrátiť do 15. 11. 2003, po nesplnení tohto termínu a nevyplatení uvedenej dlžnej čiastky mu každým dňom nabehne úrok vo výške 1 % zo sumy 71 600,-- Sk. Zároveň sa zaväzuje, že vyplatí sumu 25 000,-- Sk do konca roku 2003 za vykonanú prácu v oblasti rekonštrukčných prác pre firmu Rad.com. Uvedené potvrdenie je podpísané žalobcom, žalovaným a svedkom Y., podpísané dňa

28. 10. 2003. Zároveň z uvedenej listiny bolo zistené, že potvrdenie bolo spísané po desiatich mesiacoch odo dňa zapožičania peňazí z dobrej vôle oboch strán, podpísané opätovne žalobcom, žalovaným a svedkyňou.

5. Uznanie dlhu bolo urobené písomnou formou. Predmetnú listinu žalovaný podpísal. Zároveň musí byť splnená podmienka určitosti prejavu vôle tak, aby nevznikli pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb.

6. V konaní boli sporné skutočnosti ohľadne záväzku, ktorý mal byť predmetom uznania dlhu z dôvodu rozporných skutkových tvrdení žalobcu a žalovaného. Žalovaný namietal, že v čase uznania tohto záväzku existoval dlh voči jeho bývalej manželke vo výške 50 000,-- Sk. Žalobca uvádzal, že požičal 80 000,-- Sk a v uznaní dlhu je uvedená suma 71 600,-- Sk. Žalobcu v konaní uvádzal, a to v žalobe, že požičal žalovanému bez písomného potvrdenia v januári 2003 sumu 2376,70 Eur a dňa 28. 10. 2003 bolo podpísané potvrdenie o uznaní dlhu žalovaným, kde bola určená doba na zaplatenie 15. 01. 2003. Na pojednávaní dňa 12. 08. 2014 žalobca tvrdil, že žalovanému a jeho manželke opakovane poskytol finančné prostriedky ako fyzickým osobám. V tom čase mali firmu Rad.com, šili montérky a či peniaze boli do firmy nemal vedomosť. Žalovaný bol iba známy a vrátil mu 3000,-- Sk prostredníctvom kamaráta, zároveň žalobca uvádzal, že požičal žalovanému peniaze v roku 2002, v marci 2003 sumu 40 000,-- Sk, peniaze vybral zo svojho účtu v poštovej banke, potom na jar roku 2003 sumu 30 000,-- Sk tak, že si zobral pôžičku zo spoločnosti Cetelem z dôvodu, že mu sľubovali, že bude práca, bol u nich zamestnaný na dohodu o vykonaní práce a potom sumu 10 000,-- Sk v mesiaci jún alebo júl 2003. Najprv uviedol, že všetko bolo v roku 2002, následne opravil rok na 2003. Peniaze požičiaval na dobré slovo, nedisponuje žiadnym písomným potvrdením o prevzatí pôžičky, nepredložil do konania žiadne zmluvy. Tvrdenia žalobcu odporujú tvrdeniam žalovaného a tvrdeniam svedkyne Y. bývalej manželky žalovaného, ktorá uviedla, že žalobca bol jej zamestnanec, ona v roku 2002 založila firmu K. Y. - Rad.com a žalobca jej poskytol jednorazovo 50 000,-- Sk na pomoc firme v decembri 2002, kedy firmu otvárala, vypísal príjmový pokladničný doklad, ktorý ona podpísala a v hotovosti jej sumu odovzdal. Na príjmovom doklade bola označená ako majiteľka firmy menom, priezviskom a Rad.com. Sumu jej požičal ako fyzickej osobe, ona ju použila pre firmu a bola požičaná na jeden rok. Peniaze mu vrátila.

7. V potvrdení o uznaní dlhu, ktorý predložil žalobca ako titul, v zmysle ktorého si uplatňuje žalovaný nárok sa uvádza právny dôvod uznania pôžičky žalovaného od žalobcu vo výške 71 600,-- Sk, nie suma 80 000,-- Sk, ktorú uvádzal žalobca, že bola predmetom pôžičky. V konaní nepreukazoval, že mu bola z tejto pôžičky vrátená suma 8400,-- Sk. Zároveň na uvedenej listine sa nachádza, že bolo spísané po desiatich mesiacoch od zapožičania peňazí, t. j. mali byť požičané v mesiaci december 2002, čo nekorešponduje s vyjadrením žalobcu, že peniaze poskytol v marci 2003, na jar 2003 a v júni alebo júli 2003.

8. Okresný súd mal za to, že listina o uznaní dlhu je neplatný právny úkon z dôvodu, že žalovaná pohľadávka nie je totožná s pohľadávkou, ktorá je uvedená v uznaní dlhu a nie je určitý prejav vôle, čo do dôvodu a výšky uznanej pohľadávky. Žalobca v konaní neodstránil rozpory vo svojich tvrdeniach, keď na pojednávaní dňa 04. 04. 2017 uviedol, že peniaze požičal, a to sumu 30 000,-- Sk v decembri 2002, sumu 40 000,-- Sk ako dostal odstúpné v marci 2003 a sumu 10 000,-- Sk v júni alebo v júli 2003, peniaze odovzdával vo vozidle žalovaného za prítomnosti i jeho manželky, ktorá sedela ako spolujazdec a jej vždy osobne peniaze odovzdal. Ona ich zobrala, ale peniaze požičiaval žalovanému. K sume 3000,-- Sk, uvádzal, že mu bola iba táto suma zo strany žalovaného vrátená cez kamaráta, túto sumu mu dal pán Mala, keď bol v nemocnici, kde ho bol spolu s bratom žalovaného pozrieť a on sa mu sťažoval, že mu žalovaný nevracia pôžičku, na to pán Mala vytiahol 3000,-- Sk a povedal mu tu máš peniaze. Vtedy si pomyslel, že je to ako od pána H., berie to tak, že mu ich vrátil za žalovaného, keďže Mala mu nebol dlžný žiadne peniaze, bolo to asi v novembri 2005. Žalovaný tvrdil, že žiadnu pôžičku od žalobcu nikdy nežiadal, peniaze neprevzal, nikdy ich nevidel, potvrdenie podpísal na nátlak žalobcu večer v krčme, keď to riešil s manželkou dozvedel sa, že si zobrala od žalobcu 50 000,-- Sk, nikdy so žalobcom v aute nebol.

9. Žalobca v konaní nepreukázal tvrdené skutočnosti, ktoré boli v rozpore so skutkovými tvrdeniami žalovaného a vypočutých svedkov. Nepreukázal, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o pôžičke uvádzanú v uznaní dlhu. Nepreukázal, že uzatvoril so žalovaným zmluvu o pôžičke tak ako to uvádzal vo svojich vyjadreniach. Žalobca len v konaní tvrdil bez dôkazu rôzne skutočnosti a nepredložil žiadny dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, kedy boli uzatvorené zmluvy o pôžičke alebo zmluva o pôžičke, či so žalovaným alebo jeho manželkou, ako a kde došlo k odovzdaniu peňazí. Skutočnosti, ktoré žalobca v priebehu

konania tvrdil nekorešponujú so skutočnosťami, ktoré sú uvedené v uznaní dlhu. V konaní zo žiadneho dôkazu neboli preukázané skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne titulu na plnenie. Ak malo ísť o uznanie viacerých dlhov, musí byť nepochybne určené, ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky dlžník uznáva a sľubuje zaplatiť, lebo len v takom prípade je splnená podmienka určitosti právneho úkonu. Z vyššie uvedených dôvodov okresný súd posúdil uznanie dlhu ako neplatné, nespĺňajúce náležitosti uznania dlhu s poukazom na § 558 OZ i s poukazom na ustanovenie § 35 ods. 2 OZ. Prejav vôle v listine o uznaní dlhu nie je určitý a nie je zrejmé, či uplatnený nárok je nárok, ktorý žalovaný uznal. Dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu. Vzhľadom na vykonané dôkazy v konaní, a to výsluch svedkov, a to K. Y., ktorá potvrdila, že si od žalobcu požičala 50 000,- Sk ako fyzická osoba netvrdila, že peniaze si požičala s manželom, iná pôžička preukázaná nebola a potom žalovaný nie je ani vecne pasívne legitimovaný v konaní.

10. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP, v spojení s § 262 ods. 1 CSP a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške ako úspešnému účastníkovi v konaní.

11. Proti rozhodnutiu súdu v súlade s § 355 ods. 1 CSP, v lehote v súlade s § 362 CSP podal odvolanie žalobca, navrhol rozhodnutie zmeniť tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania. Odvolanie podal v zmysle § 365 ods. 1 písm. h), f), d), b) CSP, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Odvolateľ konkrétne uviedol, že súd posúdil uznanie dlhu ako neplatné s poukazom na § 35 ods. 2 OZ, z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o pôžičke uvádzanú v uznaní dlhu. Žalobca nebol povinný preukazovať, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o pôžičke, ani ako, kedy a kde došlo k odovzdaniu peňazí, nakoľko právnou domnienku existencie dlhu v čase uznania zakladá žalobcom predložené uznanie dlhu podpísané žalovaným, ktorým žalobca preukázal titul, na základe ktorého sa domáha zaplataenia žalovanej pohľadávky. Je na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo zanikol inak, aby svoje tvrdenie preukázal. Uznaním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. Žalovaný ale v konaní uviedol, že dlhovanú istinu 71.600,- Sk v zmysle uznania dlhu žalobcovi zaplatil, čím potvrdil, že dlh medzi žalobcom a žalovaným vznikol, ale zároveň tvrdenie o zaplatení dlhu nepreukázal. Žalovaný tiež uviedol, že si bol vedomý, že je potrebné dlh, ktorého uznanie podpísal vrátiť. Takéto jeho tvrdenie potvrdzuje existenciu jeho dlhu voči žalobcovi v čase uznania dlhu. Nemožno potom považovať za relevantné tvrdenia žalovaného, keď neskôr uvádzal, že žiadnu pôžičku od žalobcu nikdy nežiadal, peniaze neprevzal, nikdy ich nevidel. Pokiaľ svedkyňa Y. tvrdila, že si od žalobcu požičala sumu 50.000,- Sk, čo súd následne vyhodnotil tak, že preto nie je žalovaný pasívne legitimovaný, tieto jej tvrdenia vo vzťahu k predmetnému konaniu považuje žalobca za irelevantné. Žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia istiny z titulu písomného uznania dlhu zo strany žalovaného, ktoré riadne podpísal. Pani Y. sa informovala u žalobcu, či manžel vyrovnal dlh. Žalovaný teda neuniesol dôkazné bremeno. Uznanie dlhu je platné, obsahuje všetky náležitosti podstatné pre platnosť tohto prejavu. Uznanie dlhu obsahuje tiež dôvod dlhu („si požičal“) a uvedenie výšky dlhu. Zároveň z uznania dlhu vyplýva, že bolo spísané po desiatich mesiacoch odo dňa zapožičania peňazí. Z textu listiny - uznania dlhu je splnená podmienka určitosti prejavu vôle tak, aby nevznikli pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb.

13. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že sám žalobca spochybnil určitosť záväzku, keď v návrhu tvrdil, že požičal žalovanému v januári 2003, t.j. naraz finančné prostriedky, pričom vo svojich výpovediach na pojednávaniach tvrdil, že požičal K. Y. celkovo sumu 80.000,- Sk, a to v marci 2003, na jar a v mesiacoch jún, júl 2003. Tvrdenia žalobcu sú v úplnom rozpore s tvrdením uvedenom v potvrdení o uznaní dlhu zo dňa 28.10.2003, v ktorom sa píše, že toto potvrdenie bolo spísané po 10 mesiacoch od zapožičania peňazí (t. j. december 2002). Toto spôsobuje neurčitosť právneho úkonu, lebo žalobca žiada o vrátenie jednej údajnej pôžičky poskytnutej v inom časovom období, t. j. nie je možné s určitosťou tvrdiť o ktorú pôžičku by sa malo jednať. Žalobca tvrdí, že sa malo jednať o tri pôžičky a potvrdenie o uznaní dlhu sa má týkať len jednej pôžičky. Dôkazom potvrdzujúcim, že uznanie dlhu sa týkalo tretej osoby je tvrdenie žalobcu v návrhu na vydanie platobného rozkazu, že sa zaviazal žalovaný na základe potvrdenia o uznaní dlhu zo dňa 28.10.2003 zaplatiť mu

pohľadávku aj v sume 25.000 Sk, ktorá vznikla na základe vykonaných stavebných prác pre žalovaného, pričom dôvodom späťvzatia žaloby v tejto časti bolo že žalovaný uviedol, že nevedel, že firma Rad. com sa týkala len manželky žalovaného, nie aj žalovaného. Žalobca na pojednávaní dňa 12.8.2014 tvrdil, že peniaze požičiaval: „keďže mi sľubovali že bude robota, bol som u nich zamestnaný na dohodu o vykonaní práce“. V konaní bolo preukázané, že tieto dohody mal žalobca uzavreté s K. Y., pre ktorú robil práce. Žalobca aj tvrdil, že peniaze pýtala K. X, str. 4 ods. 3 zápisnice z pojednávania zo dňa 9.12.2014, žalobca tiež tvrdil, že manželka žalovaného vykrikovala, že potrebuje požičať peniaze. V zmysle § 558 OZ, sa predpokladá uznanie svojho dlhu, čo však v danom prípade sa nestalo. Neurčitost' spočívajúca v tom, že podľa tvrdení žalobcu predmetom troch pôžičiek mala byť celková suma 80 000 Sk, ale v potvrdení o uznaní dlhu je uvedená suma len jednej pôžičky 71 600,- Sk, čo nezodpovedá ani jednej pôžičke. Suma 71 600,- Sk uvedená v potvrdení o uznaní dlhu je teda vymyslená a nie je ničím relevantným podložená. Potvrdenie o uznaní dlhu zo dňa 28.10.2003 je tak neurčité, žalobca ani sám nevie komu požičal, koľko požičal, v koľkých pôžičkách požičal, kedy požičal a nevie ani koľko mu bolo vrátené. Uviedol, že nevidím na tom nič zvláštne, že sa R. Y. zaujímala o to, či uhradením predmetnej sumy je už všetko vyrovnané, keďže žalobca si robil nároky na uhradenie záväzku, v inom rozsahu ako sa s ním dohodla. Z nevedomosti podpísal potvrdenie o uznaní dlhu z titulu pôžičky poskytnutej len jeho bývalej manželke. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v skutočnosti boli finančné prostriedky požičané K. Y. z titulu pôžičky, a to suma 50 000,- Sk a táto suma bola aj vrátená. Vymáhaná pohľadávka neexistuje, z dôvodu právnej istoty vzniesol námietku premĺčania.

14. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na odvolaní.

15. Žalovaný v ďalšom vyjadrení neuviedol ďalšie skutočnosti.

16. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

17. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

18. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

19. Odvolania žalobcu nepoukazujú na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

20. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd, vzhľadom na odvolacie dôvody udáva, že súd prvej inštancie v súlade s § 215 CSP, rozhodol na základe správne zisteného skutkového stavu.

21. Predmetom konania je nárok uplatnený žalobcom na zaplatenie sumy 2376,70 Eur titulom pôžičky, na základe písomného uznania dlhu žalovým.

22. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií § 191 ods. 1 CSP a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany súdu prvej inštancie nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť. Odvolací súd vychádzal, preto zo skutkového stavu tak ako ho zistil súd prvej inštancie.

23. Odvolateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci, keď žalobca nebol povinný preukazovať, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o pôžičke, ani ako, kedy a kde došlo k odovzdaniu peňazí, nakoľko právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania zakladá žalobcom predložené uznanie dlhu podpísané žalovaným, ktorým žalobca preukázal titul, na základe ktorého sa domáha zaplatenia žalovanej pohľadávky. Je na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo zanikol inak, aby svoje tvrdenie preukázal.

24. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

25. Súd prvej inštancie posudzoval zistený skutkový stav podľa § 558, § 657, § 658 ods. 1 OZ. Na daný skutkový stav teda aplikoval správne ustanovenia zákona.

26. Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

27. Uznanie dlhu zakladá domnienku, podľa ktorej sa má za to, že záväzok v čase uznania trval. Ak sa žalobca domáha plnenia tohto záväzku, dôkazné bremeno neexistencie záväzku spočíva na dlžníkovi. Pozitívne riešenie otázky, či účastník konania uniesol dôkazné bremeno alebo nie, však nemôže byť založené na obyčajnom popretí skutočnosti, o ktorej existencii platí vyvrátená domnienka, keď akceptácia takéhoto názoru by vo svojej podstate popierala zmysel inštitútu vyvrátenej domnienky.

28. Dôsledkom uznania záväzku je teda presun dôkaznej povinnosti z veriteľa na dlžníka, na ktorom je, aby preukázal, že záväzok nevznikol, zanikol alebo bol prevedený na iného. Kým nie je dokázaný opak, platí za preukázanú skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka. Obyčajná, hoci aj závažná pochybnosť o tom, či existuje skutočnosť, ktorá svedčí ako právna domnienka, teda nestačí na to, aby táto skutočnosť nebola považovaná za preukázanú.

29. Podstatou inštitútu uznania záväzku je, že uznanie záväzku je urobené spôsobom požadovaným zákonom. Uznanie zakladá vyvrátenú domnienku, že záväzok v uznanom rozsahu v čase uznania trval

30. Z definície uznania záväzku je zjavné, že sa vyžaduje z hľadiska obsahových náležitostí pre platnosť prejavu, či tento prejav obsahuje: označenie oprávnenej osoby (veriteľa), označenie povinnej osoby (dlžníka), určenie dôvodu dlhu (spravidla jeho právne kvalifikovanie, napr. pôžička) uvedenie výšky dlhu. Uznanie vyžaduje, aby bol uznaný „určitý“ záväzok. V každom konkrétnom prípade je rozhodujúca jednoznačnosť spôsobu vymedzenia záväzku. Uvedenie dôvodu dlhu znamená označenie, akého dlhu sa uznanie týka, alebo v čom (skutkovo) spočíva, lebo účinky uznania platia len pre dlh, ktorý je uznaný. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže nahrádzať alebo meniť už urobené prejavy vôle.

31. Žalovaný namietal, že dlh neexistoval v čase uznania, finančné prostriedky mu neboli poskytnuté, nie je pasívne legitimovaný. Dôkazné bremeno neexistencie uznaného záväzku spočíva na dlžníkovi.

32. Okresný súd z listinného dôkazu - potvrdenia o uznaní dlhu zistil, že žalovaný uznáva dňa 27. 10. 2003, že si od žalobcu požičal finančný obnos vo výške 71 600,-- Sk a uvedenú sumu sa zaväzuje vrátiť do 15. 11. 2003, Uvedené potvrdenie je podpísané žalovaným. Zároveň z uvedenej listiny bolo zistené, že potvrdenie bolo spísané po desiatich mesiacoch odo dňa zapožičania peňazí z dobrej vôle oboch strán, podpísané opätovne žalobcom, žalovaným a svedkyňou.

33. Žalovaný tvrdil, že takýto dlh neexistoval.

34. V konaní žalobca tvrdil na pojednávaní dňa 12. 08. 2014, že žalovanému a jeho manželke opakovane poskytol finančné prostriedky ako fyzickým osobám, uvádzal, že požičal žalovanému v marci 2003 sumu 40 000,-- Sk, peniaze vybral zo svojho účtu v poštovej banke, potom na jar roku 2003 sumu 30 000,-- Sk tak, že si zobral pôžičku zo spoločnosti Cetelem z dôvodu, že mu sľubovali, že bude práca, bol u nich zamestnaný na dohodu o vykonaní práce a potom sumu 10 000,-- Sk v mesiaci jún alebo júl 2003. V potvrdení o uznaní dlhu, ktorý predložil žalobca ako titul, v zmysle ktorého si uplatňuje žalobca nárok sa uvádza právny dôvod uznania - pôžička žalovanému od žalobcu vo výške 71 600,-- Sk (nie suma 80 000,-- Sk), ďalej na uvedenej listine o uznaní je uvedené, že bolo uznanie spísané po desiatich mesiacoch od zapožičania peňazí, t. j. finančné prostriedky mali byť podľa uznania požičané v mesiaci december 2002, čo nekorešponduje s tvrdením žalobcu, že peniaze poskytol v marci 2003, na jar 2003

a v júni alebo júli 2003. Odvolací súd udáva, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, pričom k založeniu zmluvného vzťahu dochádza reálnym odovzdaním vecí.

35. Žalovaný v konaní preukázal, a to aj na základe uvedených tvrdení žalobcu, že dlh uvedený v uznaní dlhu v čase uznania neexistoval (uniesol dôkazné bremeno o neexistencii dlhu uvedeného v potvrdení o uznaní dlhu v čase uznania). Okresný súd dospel vykonaným dokazovaním k správne skutkovému záveru, že dlh uvedený v listine o uznaní dlhu, v čase uznania neexistoval. Z tvrdení žalobcu možno jednoznačne vyvodiť, že dlh označený v uznaní dlhu, v čase uznania dlhu neexistoval. v uznaní nie je uvedená - označená žalovaná pohľadávka totožná so žalovanou pohľadávkou. Odvolací súd zdôrazňuje, že účinky uznania platia len pre dlh, ktorý je uznaný, t.j. ktorý je uvedený v uznaní dlhu (prípadne určený výkladom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý existoval v čase uznania. Preto súd prvej inštancie nemohol priznať žalobcovi uplatnený nárok na základe tvrdeného uznania záväzku.

36. Treba zdôrazniť, že dôkazné bremeno po tom, čo žalovaný uniesol dôkazné bremeno o neexistencii dlhu uvedeného v potvrdení o uznaní dlhu v čase uznania, bolo dôkazné bremeno preukázania uplatneného nároku na žalobcov. Súd prvej inštancie vecne správne tiež rozhodol a žalobu zamietol, keď žalobca v konaní nepreukázal, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o pôžičke, tak ako to tvrdil. V konaní neboli preukázané skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne tvrdeného titulu na plnenie žalobcom. Žalobca potom neuniesol dôkazné bremeno o tom, že mu má žalovaný predmetnú sumu uhradiť, a súd prvej inštancie žalobu správne zamietol.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, a to aj v závislom výroku o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie rozhodol podľa správneho ustanovenia zákona, a tento správne aj na daný skutkový stav aplikoval.

38. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná preto jej vzniklo proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V súlade s § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

39. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh § 428 CSP).